

holdet var saaledes, at man kunde forudsæ, at der vilde ske en Ulykke, saa maatte man ganske vist gøre alt muligt for at berolige Hesten, men naar man rider inde i et Ridehus, saa er det jo virkelig for Dvellsens Skyld, og saa er det ikke Befalingsmændenes Sag at berolige en urolig Hest, men saa er det Rytterens Sag, der sidder paa Hesten, at gøre alt, hvad han kan, for at berolige den. Naar man kommer ud i det fri, naar man kommer i Felten, saa ere Forholdene sandelig ikke saaledes, at man kan have en Befalingsmand ved Siden af sig for at berolige Hesten. Det, som Mandstabet skal lære, er virkelig at styre Hestene selv, og det saa meget mere, som det ikke her var Rekrutter, man havde med at gøre, men Soldater, som allerede forlængst havde gennemgaaet Skolen. Dernæst bemærkede den ærede Ordfører, at Forhørene ikke vare fuldstændige, da der ikke var tilstrækkelig Oplysning med Hensyn til Dvellsens Bestaenhed. Sa, der er dog den Ting derved, at nogle af Mandstabet fandt, at de vare anstrengte af Dvellsen, og andre jagde, at de ikke vare anstrengte deraf, og hvis jeg ikke tager meget fejl, vare de to Mand, der vare komne berusede hjem den foregaaende Aften, netop blandt dem, som havde fundet sig anstrengte, noget, som i og for sig kan være ganske naturligt; thi naar man har haft en Rus den foregaaende Aften, er man i Almindelighed ikke synderlig oplagt den næste Dag. Naar den ærede Ordfører dernæst udtalte sig, som om den vedkommende Officer havde villet diktere vedkommende en Straf, saa er det efter min Opfattelse en fuldstændig Misforstaaelse. Det er ikke nogen Straf, der dikteres den paagældende, hverken at man giver ham en Hest, der er særlig urolig, eller at man lader ham ride i frit Trav; skulde det være en Straf, hvorledes skulde saa den uhykkelige Officer, der skulde tildele en Mand en Hest, der havde et uroligt Temperament, bære sig ad? Der skal jo en Mand op at ride paa Hesten, og een Mand maa altsaa nødvendigvis blive straffet. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, at det er at diktere nogen Straf, hvad der her er foregaaet, lige saa lidt som det er at diktere nogen Straf, om man her vilde foretage en Ridetur i frit Trav. Det er en Duelle for Mandstabet at skulle ride en urolig Hest saa vel som enhver anden Hest. Jeg nævner dette, fordi jeg havde et noget andet Indtryk end det ærede Medlem. Jeg beklager ligesom han i højeste Grad, at et saadant sorgeligt Ulykkestilfælde er indtruffet, men jeg stønner rigtignok ikke, at der i fjerneste Grad eller paa nogen Maade kan

tillægges de paagældende Befalingsmænd noget som helst Ansvar eller nogen som helst Skyld med Hensyn til det Ulykkestilfælde, der er indtraadt. Derfor skal jeg gerne indrømme, at det er fuldstændig urigtigt af den paagældende Officer, at han har ført sit Mandstabil til et andet Sted, end han skulde have gjort, ellers har taget Biff med, dersom det var forbudt; men naar Manden har faaet sin Straf, saa er Botten dermed ude, og saa er der ikke mere ved den Sag at gøre. Jeg skal endvidere med Hensyn til den anstrengende Duelle gøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører udtalte, at det var ikke nok, at man spurgte Mandstabet om den var anstrengende, men at det ogsaa kommer an paa, hvor lang Tid den har været. Dertil kan jeg sige, at da jeg for et Øjeblik siden sit Forhørene fra det ærede Medlem, og jeg sigtede i dem, fandt jeg, at Mandstabet var rykket ind, og Dvellerne havde taget deres Begyndelse 4—5 Minutter over 11, og 11¹/₄ blev den paagældende Mand baaret ud efter at være falden af Hesten. Der er altsaa i det hele forløbet 10 à 11 Minutter, saa der kan da ikke være Tale om, at der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger om, hvor lang Dvellsen har været. — Blandt de Vædringsforslag, som ere fremsatte af det ærede Udvalg, er der ogsaa nogle enkelte, der ikke ere provisoriske, som jeg meget beklager, at man ikke har villet gaa ind paa. Jeg beklager saaledes meget, at man ikke har villet bevilge de af den højtærede Minister forlangte 15,000 Kr. til en Officersmesse og 1,000 Kr. til en Underofficersforening i Aarhus. Jeg kan nemlig ikke paa nogen mulig Maade efter de Oplysninger, jeg her har haft — og jeg tror, at mine Oplysninger i den Henseende turde være lige saa fuldstændige som de, den ærede Ordfører har været i Stand til at samle — erkende andet, end at det er et allerhøjeste Grad vanskeligt for de yngre Officerer at kunne skaffe sig det nødvendige til Livets ligefremme Ophold for en nogenlunde rimelig Pris. En Sekondløjtnant er reglementeret med 720 Kr. om Aaret, hvad der er det samme som ca. 2 Kr. om Dagen, og derfor skal han sørge for Bolig, Klæder og alle øvrige Udgifter, det vil enhver, som kender en lille Smule til Forholdene, hvor man skal gaa hen og købe hver eneste Ting, man skal bruge, indrømme er en yderst vanskelig Opgave, og derfor er det meget naturligt, at den højtærede Minister har ønsket, at man i Provinsen skulde være i Stand til at kunne stille de yngre Officerer saaledes, at de der for en billig Pris kunne faa de forfællige Maaltider. Det ærede